

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Lucie Bičákové a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci žalobců: **a) M. V., nar. X, b) nezl. A. V., nar. X, c) nezl. N. V., nar. X**, všichni st. př. Ukrajina, bytem P., K., zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 17.10.2013, č.j.: MV-59394-3/SO/sen-2013, MV-59381-3/SO/sen-2013, MV-63769-3/SO/sen-2013,

t a k t o :

- I. Žaloby se zamítají.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci se podanými žalobami, které byly spojeny ke společnému projednání, domáhali přezkoumání v záhlaví uvedených rozhodnutí žalovaného ze dne 17.10.2013, a to:

1/ č.j.: MV-59394-3/SO/sen-2013 (dále jen „rozhodnutí napadené žalobkyní“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 29.3.2013, č.j.: OAM-354-48/PP-2011 o zamítnutí žádosti žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu podle § 87e odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“),

2/ č.j. MV-59381-3/SO/sen-2013 (dále jen „rozhodnutí napadené žalobcem b)“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce b) a potvrdil rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 5.4.2013, č.j. OAM-370-24/PP-2011 o zamítnutí žádosti žalobce b) o povolení k přechodnému pobytu podle § 87e odst. 1 ve spojení s § 87d odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců,

3/ č.j. MV-63769-3/SO/sen-2013 (dále jen „rozhodnutí napadené žalobcem c“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce c) a potvrdil rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 15.4.2013, č.j. OAM-381-36/PP-2011 o zamítnutí žádosti žalobce c) o povolení k přechodnému pobytu podle § 87e odst. 1 ve spojení s § 87d odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Důvodem zamítnutí všech žádostí byla skutečnost, že manželství žalobkyně s J. D. (dále též „manžel žalobkyně“) bylo uzavřeno pouze za účelem legalizace pobytu žalobců na území České republiky.

Žalobkyně v *prvním žalobním bodu* namítala, že rozhodnutí odporuje požadavkům § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) a byly porušeny zásady uvedené v § 2 odst. 3, 4 správního řádu.

Ve *druhém žalobním bodu* tvrdila, že žalovaný nezjistil v rozporu s ust. § 3 správního řádu stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, neboť závěry správních orgánů z provedených důkazů nevyplývají, resp. ze zjištěného stavu učinily závěry, které realitě odporují a nemohly být z provedených důkazů vyvozeny. Na účelovost manželství usuzují jen na základě provedených pohovorů s žalobkyní a jejím manželem, což je sice standardní postup prověřování žadatele o povolení k pobytu, žalobkyně však nesouhlasila se způsobem, jakým byly provedené výsledky hodnoceny, neboť byly hodnoceny selektivně, bez vzájemné souvislosti a jednoznačně v její neprospěch. Některé odlišnosti jsou nejen nevýznamné, ale naopak potvrzují pravdivost učiněných výpovědí, kdy například příklad správní orgán I. stupně učinil zcela zásadní závěry na základě úplných maličkostí, které jednoduše nelze považovat za zásadní pro posouzení věci, jako je např. barva zubního kartáčku partnera, přičemž většina osob si pravděpodobně nevzpomene na barvu svého vlastního kartáčku, avšak správní orgán I. stupně vyvodil právě na základě této otázky zcela zásadní závěr. Totéž lze uvést i ve vztahu k většině ostatních otázek, kdy se v odpovědích žalobkyně a její manžel rozcházel, neboť někdo považoval cukroví nakoupené v Albertu za pouhé sušenky a nepovažoval je za cukroví, a proto uvedl, že na Vánoce cukroví nebylo, neboť tento pojem vztahuje čistě k cukroví domácím. Stejně je to u otázky slavení Vánoc, kdy jeden z manželů pochopil tuto otázku jako otázku na dodržování zvyků a odpověděl, že Vánoce neslavili, z dalších odpovědí je však zřejmé, že Vánoce fakticky slavili. Správní orgán však bez dalšího konstatoval zásadní rozpor ve výpovědích. Obdobně argumentovala žalobkyně i v případě dotazů na jména rodinných příslušníků. Zdůraznila, že správní orgán měl při hodnocení odpovědí vycházet z rozumných úvah a nikoliv vlastních zkušeností a priorit, které ve svém soukromém životě preferuje. Pro každého člověka jsou priority jiné, a proto nelze pouze na základě toho, že oprávněná úřední osoba vnímá některou skutečnost jako zásadní faktor, který by měl každý manžel znát, činit závěry o tom, že pokud ji nezná, jedná se o důkaz účelovosti manželství. Manžel žalobkyně chce žít se svou ženou a není pro něj podstatné, jaký má ona pobytový status, proto ani o něm nemá povědomost. Stejně tak v dnešní době není výjimkou, že manželé neznají konkrétní informace o bankovních institucích, ve kterých mají uloženy svoje prostředky apod. Samostatnou kapitolou jsou otázky, které zasahují do vzdálené minulosti, často až cca čtyři roky napět. S ohledem na jednoznačný situační faktor představovaný značnou psychickou zátěží, pokud jde o prováděné výsledky, přičemž je rovněž nutno zdůraznit dobu, po kterou je řízení vedeno a samotnou vyčerpávající realitu nejistoty ohledně vlastní budoucnosti, se pak nelze divit, že si vyslýchaný nevzpomene, co měl sám na sobě, natož někdo jiný. Některé skutečnosti byly správními orgány vnímány subjektivně, např. jeden z manželů může dobu nastěhování posuzovat podle toho, kdy si ten druhý přinesl první ze svých věcí, druhý až podle toho, kdy spolu začali oficiálně bydlet. Vyslýchaní jsou při tom ve značném stresu a nemusí si okamžitě na vše vzpomenout.

Dále žalobkyně namítala nesprávné a účelové hodnocení záznamů o pobytových kontrolách a rozpory v hodnocení určitých faktů správními orgány např. v otázce ubytování.

Ve *třetím žalobním bodu* uvedla, že nebyla dostatečně zkoumána přiměřenost zásahu rozhodnutí napadeného žalobkyní do jejího soukromého a rodinného života ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, čímž bylo porušeno ustanovení § 68 odst. 2 a 2 odst. 4 správního řádu. Správní orgán I. stupně se zaměřil jen na hodnocení dopadu rozhodnutí ve vztahu k jejímu manželovi, nijak však nehodnotil skutečnost, že žalobkyně na území České republiky pracuje, má zde kamarády a veškeré sociální i kulturní zázemí. V případě nepovolení přechodného pobytu by byla zcela oddělena od svých nejbližších, když celá její rodina pobývá na území České republiky.

Z uvedených důvodů navrhla, aby bylo jí napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Žalobci b) a c) v jimi podaných žalobách vznesli shodné námitky jako žalobkyně a tvrdili nepřezkoumatelnost jimi napadených rozhodnutí v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu a § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, nedostatečně zjištěný skutkový stav v rozporu s § 3 správního řádu, a nedostatečné zdůvodnění námitky přiměřenosti rozhodnutí z hlediska zásahu do rodinného života žalobců.

Nad rámec těchto námitek žalobci b) a c) dále shodně namítali jako *čtvrtou námitku*, že v rámci řízení o povolení přechodného pobytu byly doloženy veškeré myslitelné podklady, kterých bylo třeba pro náležité posouzení jejich žádostí o přechodný pobyt. Tyto doklady ve svém souhrnu prokazují, že oba žalobci jsou dětmi mladšími 21 let a jejich matka je manželkou občana Evropské unie. Žalobci b) a c) tedy do posledního bodu vyhověli požadavkům zákona o pobytu cizinců obsaženým v ust. § 15a odst. 1 písm. c), kde je zakotveno, že rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho dítě mladší 21 let nebo takové dítě manžela občana Evropské unie. Správní orgány však tuto skutečnost zcela opomenuly. Pro řešenou věc je relevantní pouze to, zda jsou žalobci b) a c) rodinnými příslušníky občana EU a nikoliv otázka toho, zda se jejich matka dopustila obcházení zákona. Přitom je rovněž nutné poukázat na skutečnost, že správní orgány v podstatě v této věci neprováděly žádné dokazování, když vyšly pouze z jiného vedeného řízení matky/žalobkyně. Žalobci b) a c) byli přesvědčeni, že pokud chtěl žalovaný činit závěry na základě posouzení účelovosti manželství matky/žalobkyně, měl dokazování v této věci provést v daném řízení a nikoliv si tyto závěry půjčovat z jiného, doposud neskončeného řízení.

V *páté námitce* poukazovali na to, že správní orgány zcela nepřipustně vycházely z řízení vedeného s žalobkyní a ze závěrů, které byly v tomto řízení učiněny. Tento postup je zcela v rozporu se zákonem. Skutková zjištění v rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k pobytu žalobkyně nebyla v době vydání prvoinstančního rozhodnutí ve věci žalobců b) a c) v právní moci, přičemž evidentně nelze stavět rozhodnutí tak zásadního významu na jiném rozhodnutí, které není v právní moci, přičemž správní orgán I. stupně si musel být vědom, že již v době vydání jeho rozhodnutí bylo rozhodnutí ve věci matky žalobce napadeno odvoláním.

Z uvedených důvodů navrhli žalobci b) a c), aby bylo jimi napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě žalobkyně uvedl, že tato uzavřela dne

12.2.2009 v P. manželství s J. D. Z centrální evidence obyvatel bylo zjištěno, že dne 12.2.2009 uzavřel na stejném městském úřadě jako žalobkyně manželství také její bývalý manžel V. V., a to s V. G. Žalobkyně tedy uzavřela nové manželství ve stejný den jako její bývalý manžel a stejně jako on následně požádala o udělení povolení k přechodnému pobytu. Žádost jejího bývalého manžela byla zamítnuta dne 6.9.2011. Pokud v rozhodnutí napadeném žalobkyní bylo uvedeno u obou jmenovaných odlišné datum uzavření manželství, jednalo se o administrativní pochybení. Oba bývalí manželé uzavřeli manželství s novými partnery ve stejný den. Na území České republiky přicestovala žalobkyně dne 12.3.2006 na základě turistického víza, které jí opravňovalo k pobytu v délce 15 dnů. Po uplynutí doby platnosti tohoto víza nevycestovala a pobývala na území ČR bez oprávnění. Dne 14.11.2006 bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění s dobou, po kterou jí nelze umožnit vstup na území, v délce 1 rok. Dne 31.10.2006 žalobkyně podala žádost o udělení mezinárodní ochrany. Toto řízení bylo pravomocně ukončeno dne 24.8.2009, když byla její žádost zamítnuta jako zjevně nedůvodná. Azylovou proceduru absolvovala žalobkyně mj. společně se svým tehdejšímanželem (V. V.) a svými dětmi /žalobci b) a c)/. Dne 24.8.2010 podala žalobkyně žádost o vydání nového rozhodnutí ve věci správního vyhoštění. Řízení o této žádosti bylo následně zastaveno. Konečně dne 25.11.2010 podala žalobkyně žádost o přechodný pobyt za účelem sloučení s manželem J. D. V době podání žádosti pobývala žalobkyně na území ČR na základě víza nad 90 dnů za účelem strpění. Dále žalovaný argumentoval, že rozdíly ve výpovědích jsou podstatné, manželé se neshodli o průběhu seznámení, o dalších společných schůzkách, nákupu prstenů, pořádání svatební hostiny a trávení volného času. Nájemní smlouvu k bytu, ve kterém žalobkyně žije, uzavíral její bývalý manžel V. V. dne 17.6.2009, tedy v době, kdy byl již ženatý s V. G., přesto je v nájemní smlouvě uvedeno, že byt bude užívat společně se svou bývalou ženou a dětmi. Veškeré podklady shromážděné ve správním spise vytvářejí ucelený důkazní řetězec, jehož přesvědčivost nelze zpochybnit ani vyvrátit bagatelizací rozporů ve výpovědích žalobkyně a jejího manžela. Tvrzená existence rodinných vazeb nemá reálný podklad a účelem uzavřeného manželství byla jen legalizace pobytu žalobkyně na území České republiky.

Žalovaný žádal, aby soud žalobu zamítl.

Ve vyjádřeních proti žalobám žalobců b) a c) argumentoval žalovaný opět účelovostí sňatku žalobkyně s jejím manželem J. D. Nebyla tak naplněna podmínka existence vztahu, který by bylo možno považovat z hlediska žalobců b) a c) za vztah dítěte k občanu Evropské unie.

Z ústního jednání se žalovaný omluvil, soud proto jednal v jeho nepřítomnosti. Žalobci při ústním jednání setrvali na svých stanoviscích a argumentovali obdobně jako v podané žalobě. Žádné důkazy nebyly navrženy.

Z obsahu správních spisů k uplatněným žalobním bodům soud zjistil dále uvedené podstatné skutečnosti.

Všichni žalobci k žádosti o povolení přechodného pobytu předložili m.j. nájemní smlouvu uzavřenou mez RNDr. K. V., Csc. a V. V. (bývalý manžel žalobkyně) ze dne 17.6.2009 na byt v P., ul. K., kdy v nájemní smlouvě je uvedeno, že nájemce V. V. se zavazuje užívat pronajatý objekt výhradně k bydlení sebe, svojí bývalé manželky M. V. a dětí N. a A., a oddací list, ze kterého je zřejmé, že žalobkyně uzavřela manželství s J. D. dne 12.2.2009.

Z evidence správních orgánů a z rozhodnutí správních orgánů založených ve spise

žalobkyně je zřejmé, že žalobkyně na území České republiky přicestovala dne 12.3.2006 na základě turistického víza, které jí opravňovalo k pobytu v délce 15 dnů. Po uplynutí doby platnosti tohoto víza nevycestovala a pobývala na území ČR bez oprávnění. Rozhodnutím Oddělení cizinecké policie Vyšší Lhoty č.j. SCCP-591/OV-XII-2006, které nabylo právní moci dne 14.11.2006, bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění s dobou, po kterou jí nelze umožnit vstup na území, v délce 1 rok. Dne 24.8.2010 požádala žalobkyně o vydání nového rozhodnutí ve věci správního vyhoštění. Řízení o této žádosti bylo následně zastaveno. Dne 31.10.2006 žalobkyně podala žádost o udělení mezinárodní ochrany. Toto řízení bylo pravomocně ukončeno dne 24.8.2009, když byla žádost žalobkyně zamítnuta jako zjevně nedůvodná. Azylovou proceduru absolvovala žalobkyně mj. společně se svým tehdejším manželem (V. V.) a svými dětmi /žalobci b) a c)/.

Dne 7.1.2011 na základě výzvy správního orgánu I. stupně žalobkyně doložila m.j. i doklad o zajištění ubytování podepsaný pronajímatelkou RNDr. V. ze dne 8.12.2010 na formuláři správního úřadu na adrese K., P., s tím, že je zde zajišťováno ubytování žalobkyni i J. D.

Žalobkyně i její manžel byli vyslechnuti (protokoly o výsledku účastníka správního řízení dne 24.1.2011 a opakovaně dne 5.3.2013). V jejich výpovědích byly četné rozpory, např. o okolnostech jejich seznámení, kdy se sice oba shodli na tom, že se seznámili v hotelu na Václavském náměstí, ale žalobkyně dále uvedla, že se seznámili na přelomu roku 2007 a 2008, a manžel se k ní nastěhoval trvale v prosinci 2008, manžel žalobkyně naproti tomu vypověděl, že se seznámili na konci roku 2008 a k žalobkyni se nastěhoval v lednu 2009. Žalobkyně dále uvedla, že se nejprve scházeli, asi po třech měsících se manžel začal seznamovat s jejími dětmi a poté se k ní nastěhoval (protokoly o výsledku ze dne 24.1.2011). Při opakovaném výsledku dne 5.3.2013 žalobkyně však již uvedla, že se seznámili na konci roku 2008 a cca po měsíci za ní manžel začal chodit domů, přistěhoval se asi měsíc před svatbou. Oproti tomu manžel žalobkyně uvedl, že se k ní nastěhoval v den svatby. Dále se manželé neshodli v otázce, kam chodili na schůzky, kdy manžel žalobkyně uváděl, že chodili na kávu na Skalku, žalobkyně uvedla, že chodili na kávu poblíž Jindřišské ulice. Pokud jde o pořádání svatby (protokol z 5.3.2013) manžel žalobkyně uvedl, že svatbu pořádala žalobkyně, on neměl čas, byl tam (na úřadě) až v den svatby, ona uvedla, že tam manžel byl s kamarádem V., který svatbu pomáhal pořádovat. Rozpory vyplývají i z údajů o svatební kytici, kdy žalobkyně uvedla, že se jednalo o růže, bílo-růžové, kupoval je manžel, manžel žalobkyně uvedl, že si na kytici přesně nepamatuje, nebyly to ale růže ani orchideje (protokol z 24.1.2011 i z 5.3.2013). Dne 24.1.2011 žalobkyně uvedla, že manžel měl na sobě na svatbě šedivou košili, dne 5.3.2013 uvedla, že měl košili modrobílou. Manžel žalobkyně však uváděl, že měl bílou košili. Dále se neshodli v barvě auta, kterým se jelo na svatbu, v otázce pohoštění v bytě po svatbě, kdy žalobkyně uvedla, že neměli nic vařeného, měli nějakou šunku a salám, manžel žalobkyně uvedl, že měli bramborový salát a řízek a že žalobkyně jídlo připravovala den předem. O snubních prstenech žalobkyně uvedla, že byly stříbrné a kupoval je manžel, jí koupil větší, manžel žalobkyně uvedl, že to byl kov, ani stříbro ani zlato a kupovala je žalobkyně (protokol z 5.3.2013). Manžel žalobkyně dále uvedl, že v České republice byla v době svatby i sestra žalobkyně, která hlídala děti, a dále její bratr, který byl na obřadu, žalobkyně naopak uvedla, že jsou bratr i sestra na Ukrajině a moc se s nimi nestýká, navíc cestování stojí peníze, nepotvrdila, že by byli na svatbě (protokol z 5.3.2013). Manžel žalobkyně se k návodným otázkám právního zástupce žalobkyně ke konci výsledku dne 5.3.2012 snažil odstranit některé z rozporů ve svých výpovědích a přizpůsobit své odpovědi odpovědím žalobkyně, které mu byly předestřeny. Soud však považuje za stěžejní, jak bylo odpovězeno na původně položené otázky v průběhu výslechů. Další rozpory ve výpovědích se týkaly znalosti příbuzných druhého partnera, výše placeného výživného manželem žalobkyně ev. výše jeho dluhu na výživném. Kromě toho neměl manžel žalobkyně

žádnou povědomost o pobytovém statusu žalobkyně a žalobců b) a c). Žalobkyně a její manžel se rovněž neshodli ve vzpomínkách na Vánoce, na tom, zda měli cukroví či nikoliv. Další podstatný rozpor se týkal kontaktu dětí s jejich babičkou z otcovy strany, kdy manžel žalobkyně uvedl, že neví, jak se jmenuje, potkal ji jen jednou v bytě žalobkyně, v době výsledku je babička zpět na Ukrajině, žalobkyně ji s dětmi navštěvovala, bydlela na ulici Ž. Žalobkyně naopak uvedla, že babička dětí žije s bývalým manželem na V., žalobkyně u nich nikdy nebyla, babička občas přijde k nim na návštěvu (protokol z 5.3.2013). Manžel žalobkyně přitom tvrdil, že on v K. bydlí již od ledna 2009 (protokol z 24.1.2011). Žalobkyně a její manžel se neshodli ani v popisu jídla, které měli o víkendu před výsledkem dne 5.3.2013, kdy žalobkyně uvedla, že v neděli večer jedli společně s dětmi a manželem smažené brambory se smetanou a se salátem cca v 18,30 – 19,30 hod., kdy jídlo vařila již předchozího dne, manžel uvedl, že jedl sám, když se vrátil domů cca ve 20,00 hod. a měl kuřecí polévku. Neshodli se ani na večeri den před výsledkem, kdy žalobkyně uvedla, že měli kuřecí polévku a těstoviny, manžel jedl dříve s mladším synem, manžel žalobkyně naopak uvedl, že měli šťouchané brambory a rajský salát a jedli všichni najednou (protokol z 5.3.2013).

Dne 2.1.2012 v 16,50 hod. byla provedena pobytová kontrola na adrese K., P. Zvonek byl označen jmény V. a D. V bytě v době kontroly byla žalobkyně s oběma dětmi, dále byla přítomna V. M., matka bývalého manžela žalobkyně, která sdělila, že žalobkyni výrazně pomáhá s dětmi. Žalobkyně uvedla, že manžel je v práci v restauraci na A. Předložila tři fotografie zachycující žalobkyni, jejího manžela a dva svědky. Tvrdila, že jiné fotografie, např. v digitální podobě, nemá, počítač ani digitální fotoaparát nefungují. V bytě bylo pánské oblečení běžného množství a dva páry pánských bot, nebyla tam žádná domácí pánská obuv. Sousedi potvrdili, že vidají do bytu vcházet žalobkyni s dětmi, nebyli schopni potvrdit pobyt manžela žalobkyně. Jen svědkyně V. uvedla, že vidá do bytu vcházet žalobkyni s dětmi a snědšího pána s tmavými vlasy, nepotvrdila však, že se jedná o manžela žalobkyně. Pronajímatelka bytu RNDr. K. V. k telefonickému dotazu potvrdila, že smlouvu o ubytování uzavírala s bývalým manželem žalobkyně V. V., který v bytě měl pobývat i s žalobkyní a dětmi, od žalobkyně pouze slyšela, že by v bytě měl bydlet její manžel J. D., nikdy jej tam však nepotkala. Návštěvy v bytě prováděla vždy okolo deváté hodiny, manžel žalobkyně a) tam mívá uschovanou poštu.

Při pobytové kontrole dne 4.1.2012 v 8,55 nebyl J. D. zastižen, žalobkyně sdělila, že odešel do práce.

Při pobytové kontrole dne 5.1.2012 v 8,35 již zastižen byl. Na otázky ohledně jeho oblečení, obuvi a hygienických potřeb reagoval rychle a přesně.

Při pobytové kontrole dne 19.12.2012 v 8,20 hod. bylo zjištěno, že na domovních zvoncích se nachází štítky se jmény V., na poštovní schránce jsou jména V. V., V. M. a J. D. Zastižení obyvatelé v domě nepoznali na fotografii manžela žalobkyně J. D., naopak byli schopni poznat žalobkyni. V bytě byla přítomna jen žalobkyně při odchodu do práce, o manželovi uvedla, že je v práci. Soused z vedlejšího bytu potvrdil, že v bytě obývaném žalobkyní bydlí ukrajinská rodina, pána již delší dobu neviděl. Manžela žalobkyně z fotografie nepoznal, uvedl, že to není muž, který zde bydlel. Muže na fotografii nikdy neviděl. Žalobkyni na fotografii poznal.

Při pobytové kontrole dne 27.12.2012 v 19,30 hod. nebyl nikdo zastižen.

Při pobytové kontrole dne 28.12.2012 v 17,30 hod. se z bytu ozval na zvonění dětský hlas. Dítě na dotazy sdělilo, že maminka je v práci. Tatínek s nimi nežije a nikdo jiný s nimi nebydlí, jen on, bratr a maminka.

Žalobkyně se seznámila s podklady pro rozhodnutí prostřednictvím svého právního zástupce a k těmto pokladům se písemně vyjádřila prostřednictvím svého právního zástupce a navrhla provedení místního šetření v místě bydliště.

Dne 29. března 2013, rozhodl správní orgán I. stupně rozhodnutím č.j. OAM-354-48/PP-2011 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve věci žalobkyně“) tak, že žádost žalobkyně zamítl podle § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně po podrobném a důkladném zhodnocení důkazů dospěl k závěru, že rozpory ve výpovědích žalobkyně a jejího manžela jsou tak četné a významné, že je nejde vysvětlit jen jiným subjektivním vnímáním situace. Uvedl, že nelze popřít, že se oba setkali a čas od času setkávají, žádné skutečnosti však nenaspovídají tomu, že by žalobkyně a její manžel žili trvale ve společné domácnosti a že by v jejich případě byl institut manželství naplňován. Tento závěr je dále prokazován výsledky pobytových kontrol, kdy manžel žalobkyně byl zastižen pouze v jednom případě, sousedé jej neznali, jedno z dětí na dotaz kontrolující osoby potvrdilo, že v bytě žije jen s bratrem a matkou. Dále zmínil nájemní smlouvu ze dne 17.6.2009, v níž je v době, kdy již žalobkyně a její manžel uzavřeli manželství s novými partnery, uvedeno, že budou v bytě tito bývalí manželé žít společně s dětmi.

O odvolání, v němž žalobkyně argumentovala jako v podané žalobě, rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím, kdy se ztotožnil s názorem správního orgánu I. stupně v jeho závěru, že hlavním záměrem žalobkyně a jejího manžela bylo dosáhnout vydání povolení k přechodnému pobytu žalobkyni. K námitce nesprávného a účelového hodnocení důkazů správním orgánem I. stupně a vytýkanému nepřezkoumatelnému závěru správního orgánu I. stupně o přiměřenosti napadeného rozhodnutí žalovaný poukázal na zásadní rozpory ve výpovědi žalobkyně a jejího manžela, které v rozhodnutí napadeném žalobkyní výslovně vyjmenoval. Tyto rozpory se týkaly především data seznámení, doby, kdy spolu začali manželé bydlet, organizace svatby, barvy vozidla, kterým na svatbu jeli, otázky, jakou měl ženich v den svatby košili, kdo a jaké kupoval snubní prsteny, jaké jídlo měli ve svatební den, když oba uvedli, že oslava probíhala u nich doma, zda byli na svatbě příbuzní z Ukrajiny, trávení Vánoc a otázky, co měli k večeři den před prováděným výsledkem, v otázce styku otce dětí žalobkyně V. V. s dětmi, tj. žalobci b) a c) a jeho dluhu na výživném. Žalovaný mj. konstatoval, že manžel žalobkyně J. D. nevěděl, jak často se žalobci b) a c) stýkají s babičkou ze strany otce, jak se babička jmenuje, uvedl, že je navštěvuje tak jednou za půl roku a že je (v době výsledku) zpět na Ukrajině. Při pobytové kontrole dne 2.1.2012 však nebyl zastižen, ale byla v bytě žalobkyně a matka jejího bývalého manžela, tedy babička dětí z otcovy strany, která uvedla, že výrazně pomáhá s dětmi. Při kontrole dne 2.1.2012 sousedi nepotvrdili v domě pobyt manžela žalobkyně. Pobytová kontrola byla dále provedena 4.1.2012 ráno, kdy bylo kontrolorům sděleno, že manžel žalobkyně odešel v 8 hodin do práce. Dne 5.1.2012 byl manžel žalobkyně při pobytové kontrole přítomen. Dle záznamu v protokolu reagoval rychle a přesně na otázky týkající se jeho oblečení v bytě. Další pobytová kontrola opět proběhla v jeho nepřítomnosti. Na domovních štítcích se nacházela jména V. V., V. M. a J. D. Soused jej ale na fotografii nepoznal. Majitelka bytu, ve kterém žalobci bydlí, uvedla k dotazu správního orgánu I. stupně, že nájemní smlouvu uzavírala v r. 2009 s V. V. Žalovaný v rozhodnutí napadeném žalobkyní uvedl, že nájemní smlouva na předmětný byt byla uzavírána bývalým manželem žalobkyně v době, kdy byl již ženatý s V. G. Z nájemní smlouvy ze dne 17.6.2009 je zřejmé, že V. V. měl v úmyslu užívat pronajatý byt se svou bývalou manželkou (žalobkyní) a jejich dětmi.

Za této důkazní situace se žalovaný ztotožnil s názorem správního orgánu I. stupně o tom, že manželství žalobkyně s J. D. bylo uzavřeno účelově s cílem získat povolení k přechodnému pobytu. Odkázal na čl. 35 Směrnice 2004/38/ES, dle kterého jednotlivé státy mohou přijímat opatření k odepření pobytu v případě zneužití práv nebo podvodů, příkladem takového podvodu je i účelový sňatek a dále na sdělení Komise Evropskému parlamentu a Radě o pokynech pro lepší provádění a uplatňování směrnice 2004/38/ES Sb. KOM/(2009) 313 ze dne 2.7.2009 a faktory v tomto sdělení uvedené, při jejichž naplnění je možné usuzovat na účelový sňatek. Uzavřel, že podklady shromážděné ve správním spise tvoří

ucelený důkazní řetězec, jehož přesvědčivost nelze zpochybnit ani vyvrátit bagatelizací rozporů ve výpovědích žalobkyně a jejího manžela. Existence rodinných vazeb na občana EU nemá reálný podklad a manželství bylo uzavřeno účelově.

K otázce přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života uvedl, že zákon o pobytu cizinců neukládá správnímu orgánu při aplikaci § 87e odst. 1 písm. c) povinnost zabývat se otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Přesto správní orgán I. stupně toto vyhodnocení provedl, když konstatoval, že s ohledem na formální povahu manželství, které bylo uzavřeno účelově s cílem získat pro žalobkyni přechodný pobyt, nemůže dojít k nepřiměřenému zásahu do jejího soukromého a rodinného života.

Ve správních spisech žalobců b) a c) se jsou m.j. založeny protokoly o výpovědích žalobkyně a jejího manžela ze dne 24.1.2011, dále odpověď na žádost o prověření od Krajského ředitelství Policie hl. města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend, a to ze dne 8.1.2013 a 4.4.2012. V odpovědi ze dne 8.1.2013 jsou uvedeny shodné skutečnosti konstatované již výše v protokolech o pobytových kontrolách. V odpovědi ze dne 4.4.2012 je uvedeno, že dne 27.3.2012 ve 12,00 hod. byla provedena další pobytová kontrola. Osoby vytěžené ve společných prostorách domu poznaly z fotografií žalobkyni, naopak manžela žalobkyně J. D. nepoznali. V bytě byla zastižena žalobkyně, která sdělila, že manžel je v práci a děti ve škole. Hlídka se souhlasem žalobkyně prohlédla byt. Při pobytové kontrole hlídka shledala vybavený dětský pokoj pro dvě děti a v obývacím pokoji skříň s nástavcem s pánským, dámským i dětským oblečením. Sousedé z vedlejšího bytu, manželé H., uvedli po předložení fotografií, že poznávají žalobkyni, jejího manžela J. D. nikdy neviděli. Naopak uvedli, že v bytě žije jiný muž, Ukrajinec. Toto muže v domě potkávají pravidelně stejně jako žalobkyni, dle jejich názoru žijí společně. Dne 29.3.2012 bylo p. H., obyvateli sousedního bytu předloženo pět fotografií náhodně vybraných ukrajinských občanů mezi nimiž byl i otec žalobců b) a c) a bývalý manžel žalobkyně V. V. P. H. uvedl, že je to osoba, kterou vidí pravidelně přicházet a odcházet z bytu, ve kterém žije žalobkyně s rodinou, takto je viděl také dne 29.3.2012 v 6,30 hod. Dále uvedl, že před domem parkuje s vozem Audi v kávové barvě. Dne 3.4.2012 v 21,00 bylo provedeno opětovné šetření. Před domovními dveřmi byl vytěžen jeden z obyvatelů domu. Na fotografiích poznal žalobkyni a V. V., J. D. nepoznal. O V. V. sdělil, že je to muž, který žije s žalobkyní a s jejich dětmi v domě. V nedávné době jim opravoval počítač, proto je zná. O pět minut později byli u výtahu zastiženi žalobkyně i její bývalý manžel V. V., jak odcházeli z domu. Žalobkyně uvedla, že bývalý manžel byl navštívit děti a ona jej jde vyprovodit. O J. D. uvedla, že ten je v práci. Hlídka konstatovala, že V. V. měl na sobě stejnou bundu, které při kontrole viděla na věšáku za vchodovými dveřmi.

Usnesením ze dne 19.11.2011 bylo řízení ve věci žalobce b) přerušeno do doby pravomocného rozhodnutí ve věci správního řízení o povolení k přechodnému pobytu vedeného s žalobkyní pod č.j. : OAM-354/PP-2011. Rozsudkem zdejšího soudu ze dne 29.1.2012, č.j. 11 A 351/2011 – 28 (v řízení o nečinnosti správního orgánu), však bylo žalovanému uloženo vydat rozhodnutí o žádosti žalobce b) o povolení k přechodnému pobytu podané dne 25.11.2010.

Usnesením ze dne 5.12.2012 bylo řízení ve věci žalobce c) přerušeno do doby pravomocného rozhodnutí ve věci správního řízení o povolení k přechodnému pobytu vedeného s žalobkyní pod č.j. : OAM-354/PP-2011. Rozsudkem zdejšího soudu ze dne 5.4.2012, č.j. 10 A 359/2011 – 30-35 (v řízení o nečinnosti správního orgánu), však bylo žalovanému uloženo vydat rozhodnutí o žádosti žalobce c) o povolení k přechodnému pobytu podané dne 25.11.2010.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 5.4.2013, č.j. AOM-370-24/PP-2011

(dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve věci žalobce b)“), byla žádost žalobce b) dle § 87a odst. 1 ve spojení s § 87d odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zamítnuta. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že žádost žalobce b) byla podána na základě skutečnosti, že jeho matka (žalobkyně) uzavřela manželství s občanem Evropské unie, což bylo prokázáno předložením oddacího listu. K žádosti byl také doložen rodný list žalobce b), kterým byla prokázána rodinná vazba na žalobkyni. V rámci správního řízení se správní orgán zabýval otázkou, zda žalobce b) skutečně splňuje podmínku ust. § 15a odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, tedy zda je možno na něj pohlížet jako na rodinného příslušníka občana Evropské unie. Rozhodnutí o jeho žádosti se zcela logicky váže na rozhodnutí ve věci žádosti žalobkyně, neboť důvodem pro podání žádosti bylo společné soužití žadatele s matkou a jejím manželem, který je občanem Evropské unie. Vzhledem k tomu, že řízení o žádosti žalobkyně a žalobce b) probíhala současně, bylo nutno nejdříve posoudit, zda manželství, které žalobkyně uzavřela s občanem Evropské unie, je skutečnou rodinnou vazbou, tedy zda je manželství bezezbytku naplňováno v souladu se zákonem č. 94/1963 Sb. V případě žalobkyně však bylo jednoznačně prokázáno, že manželství bylo uzavřeno účelově a jeho prostřednictvím měla žalobkyně získat povolení k pobytu pro sebe a poté pro svá dvě děti, A. a N., proto byla její žádost zamítnuta dle ust. § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Při posuzování žádosti žalobkyně správní orgán přihlížel zejména k zásadním nesrovnalostem, které vyplynuly z protokolů o jejím výsledku a o výsledku jejího manžela J. D., dále k výsledkům pobytových kontrol, které byly v průběhu celého řízení negativní, nebylo tedy žádným způsobem prokázáno faktické soužití žalobkyně s občanem Evropské unie. Právě proto, že manželství žalobkyně je pouze formálním svazkem, nemůže být takový svazek důvodem pro udělení povolení k přechodnému pobytu nejen jí, ale ani jejímu nezletilému synovi žalobci b). Žádosti o povolení k přechodnému pobytu nelze tedy vyhovět.

Správní orgán se zabýval také otázkou přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života žalobce b), přičemž přihlížel k článku 28 odst. 1 Směrnice 2004/38/ES Evropského parlamentu a Rady z 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků volně se pohybovat na území členských států, vzal v úvahu veškeré jemu známé skutečnosti a konstatuje, že rozhodnutím o zamítnutí žádosti žalobce b) o povolení k přechodnému pobytu nebude nepřiměřeně zasaženo do jeho soukromého nebo rodinného života, neboť žije ve společné domácnosti se svou matkou a bratrem/žalobce c), přičemž ani jeden z nich není držitelem oprávnění k pobytu, otcí nezl. žadatele, který je hlášen na jiné adrese, ovšem v Praze, byla rovněž zamítnuta žádost o udělení povolení k přechodnému pobytu za účelem sloučení s občanem Evropské unie. Žalobce b) má vlastního otce i vlastní matku, tedy faktická rodinná vazba a s tím spojená práva, není žádným způsobem odkázán na péči občana Evropské unie. V průběhu celého řízení nebyla shledána žádná skutečnost, která by odůvodňovala nutnost pobytu žalobce b) na území České republiky.

Rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobce b) napadl v zákonné lhůtě odvoláním, které bylo rozhodnutím napadeným žalobcem b) žalovaným podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno. Žalovaný se ztotožnil se skutkovým i právním závěrem správního orgánu I. stupně a k námitkám žalobce b), že došlo k porušení § 2 odst. 1, § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu a dále § 78e odst. 1 písm. c) a § 174a zákona o pobytu cizinců a že v řízení nebylo prokázáno, že by manželství žalobkyně bylo účelové, rozhodnutí ve věci její žádosti o přechodný pobyt ještě není pravomocné, nelze z něj tedy vycházet, a že žalobce b) předložil veškeré doklady osvědčující, že je dítětem manžela občana EU, žalovaný uvedl, že doklad osvědčující skutečnost, že účastník řízení je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, na základě něhož by účastníkovi řízení mohlo být vydáno povolení k přechodnému pobytu, předložen nebyl. V posuzovaném případě je postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie uplatňováno z titulu sdílení společné

domácnosti s nevlastním otcem občanem České republiky J. D., nar. X, který je manželem matky žalobce b). Žalobkyni a) M. V. byla žádost o povolení k přechodnému pobytu zamítnuta proto, že bylo prokázáno obcházení zákona o pobytu cizinců tím, že účelově uzavřela manželství s J. D. Z tohoto důvodu nelze na žalobce b) pohlížet jako na rodinného příslušníka občana Evropské unie, jelikož nebylo prokázáno, že splňuje podmínku uvedenou v § 15a odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k tomu, že v případě žalobce b) nebyla naplněna podmínka existence vztahu, který by bylo možno považovat za vztah dítěte k občanu Evropské unie, bylo bezpředmětné zabývat se tím, zda žalobce b) sdílí společnou domácnost s občanem Evropské unie či nikoli.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 15.4.2013, č.j. AOM-381-36/PP-2011 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve věci žalobce c“), byla žádost žalobce c) dle § 87a odst. 1 ve spojení s § 87d odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zamítnuta. Odůvodnění rozhodnutí je shodné s odůvodněním rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve věci žalobce b), proto na ně soud odkazuje.

Žalobce c) napadl rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvoláním, které žalovaný rozhodnutím napadeným žalobcem c) podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Argumentace žalovaného v případě přezkumu tohoto rozhodnutí je shodná jako v případě žalobce b), proto na ni soud pro stručnost odkazuje.

Soudu je dále známo z jeho činnosti, že také bývalý manžel žalobkyně a otec žalobců b) a c) V. V. podal žádost o povolení k přechodnému pobytu za účelem sloučení s rodinou. Jeho žádost byla zamítnuta správními orgány obou stupňů. Rozhodnutí odvolacího správního orgánu napadl žalobou, která byla rozsudkem zdejšího soudu ze dne 26.11.2014, č.j. 9 A 290/2011 – 51, zamítnuta, neboť bylo shledáno, že V. V. uzavřel účelové manželství s V. G. a to dne 12.2.2009 ve stejný den a na stejném úřadě, jako uzavřela sňatek žalobkyně s J. D. Kasační stížnost do rozsudku zdejšího soudu byla rozsudkem Nejvyššího správního soudu, č.j. 6 Azs 32/2015 – 30, zamítnuta.

Soud přezkoumal žalobami napadená rozhodnutí, jakož i řízení, která předcházela jejich vydání, v rozsahu žalobami tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobami napadených rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloby nejsou důvodné.

Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:

Dle § 15a odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho dítě mladší 21 let nebo takové dítě manžela občana Evropské unie.

Dle § 87a odst. 2 téhož zákona k žádosti o vydání potvrzení o přechodném pobytu na území občan Evropské unie předloží

- a) cestovní doklad,
- b) doklad potvrzující účel pobytu, jde-li o zaměstnání, podnikání nebo jinou výdělečnou činnost anebo studium,
- c) fotografie,
- d) doklad o zdravotním pojištění; to neplatí, je-li účelem pobytu zaměstnání, podnikání nebo jiná výdělečná činnost a
- e) doklad o zajištění ubytování na území.

Dle § 87b odst. 2 téhož zákona žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu je rodinný příslušník povinen předložit náležitosti podle § 87a odst. 2, s výjimkou náležitosti

podle § 87a odst. 2 písm. b), doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, a jde-li o cizince podle § 15a odst. 1 písm. d), také doklad potvrzující, že je nezaopatřenou osobou.

Dle § 87d odst. 1 písm. a) téhož zákona Ministerstvo žádost o vydání potvrzení o přechodném pobytu na území zamítne, jestliže žadatel se stal neodůvodnitelnou zátěží systému dávek pro osoby se zdravotním postižením nebo systému pomoci v hmotné nouzi České republiky (§ 106 odst. 3), s výjimkou osob, na které se vztahuje přímo použitelný právní předpis Evropských společenství

Dle § 87e odst. 1 písm. c) téhož zákona na zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu se důvody podle § 87d odst. 1 vztahují obdobně. Ministerstvo žádost dále zamítne, jestliže se žadatel dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství,

Dle § 2 odst. 3 a 4 správního řádu správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká (dále jen „dotčené osoby“), a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu. Správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

Dle § 3 téhož zákona nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Dle § 50 odst. 1 téhož zákona řádu podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.

Dle § 68 odst. 3 téhož zákona v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Soud o věci uvažil takto:

Žalobci v *první žalobní námitce* tvrdili porušení § 68 odst. 3 správního řádu, nedostatečné odůvodnění napadených rozhodnutí a rozpor se zásadami správního řízení ve smyslu § 2 odst. 3,4 správního řádu.

Soud tuto námitku nepovažuje za důvodnou, neboť u všech rozhodnutí žalovaný, ale i správní orgán I. stupně v případě prvostupňových rozhodnutí, uvedli důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jejich vydání, úvahy, kterými se řídili při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se vypořádali s návrhy a námitkami účastníků a jejich vyjádřeními k podkladům rozhodnutí. Správní orgán I. stupně velmi podrobně a pečlivě hodnotil jednotlivé rozpory ve výpovědích ve věci žalobkyně, vysvětlil, proč je považuje za významné, kdy vyjádřil názor, že žalobkyně a její manžel by se neměli takto zásadně rozcházet v otázce seznámení, vývoje vztahu, v otázce přípravy svatby, obstarávání a vzhledu snubních prstenů, oblečení ženicha, pohoštění po svatbě, účasti příbuzných žalobkyně na svatbě. Správní orgán I. stupně dále považoval za významnou neznalost manžela žalobkyně v otázce pobytového statusu žalobkyně a jejich dětí, kdy uzavřel, že tato otázka z hlediska vzájemného soužití je natolik závažná, že by oprávněně očekával, že bude s těmito skutečnostmi obeznámen. Zdůraznil i další rozpory týkající se

znalosti nejbližších příbuzných, způsobu kontaktu žalobců b) a c) s babičkou ze strany jejich otce a např. rozdílný popis večere před výslechem dne 5.3.2013. Poukázal i na to, že manžel žalobkyně neznal barvu jejích očí. Lze přisvědčit žalobcům, že určité rozpory, např. v otázce, zda měli na Vánoce cukroví, je možné vysvětlit tím, že manžel žalobkyně nepovažoval kupované cukroví za vánoční cukroví, nebo že se některé otázky týkaly skutečností, o kterých běžně druhý partner nemusí mít povědomost, např. o barvě partnerova kartáčku na zuby. Je však třeba zdůraznit, že rozpory ve výpovědích se týkaly zásadních otázek vývoje vztahu od seznámení, přes přípravu a průběh svatby až po aktuálního soužití. Pro funkčnost manželství nesvědčí nevědomost manžela žalobkyně o pobytovém statusu žalobců, jakož i rozdílné líčení večere v neděli před výslechem i den před výslechem konaným dne 5.3.2013 a dále např. rozpory v popisu kontaktů s babičkou ze strany otce dětí. Tyto zásadní rozpory byly hodnoceny v kontextu s ostatními skutečnostmi, ze kterých správní orgán I. stupně vycházel, a to záznamy o pobytových kontrolách, skutečnostmi vyplývajícími ze správního spisu a založených listin. Žalovaný se pak v rozhodnutí napadeném žalobkyní plně ztotožnil se skutkovými a právními závěry správního orgánu I. stupně a stejně jako on poukázal na zásadní rozpory ve výpovědích, na skutečnosti známé správním orgánům z jejich činnosti, kdy v odůvodnění konstatoval, že žalobkyně se svým bývalým manželem přišla do České republiky na turistické vízum v roce 2006, po jeho vypršení zde pobývala nelegálně, bylo jí uloženo správní vyhoštění, ještě před právní mocí rozhodnutí o správním vyhoštění požádala společně se svými dětmi i bývalým manželem o azyl, před ukončením azylového řízení, které skončilo pro žalobkyni i jejího bývalého manžela neúspěšně, žalobkyně i její bývalý manžel uzavřeli stejného dne na stejném úřadě sňatek s novými partnery, přičemž pobytové kontroly neprokázaly soužití žalobkyně a jejího současného manžela, kterého v domě, kde rodina bydlí, nikdo ze sousedů neznal. Žalovaný poukázal i na nájemní smlouvu uzavřenou mezi bývalým manželem žalobkyně a pronajímatelkou ze dne 17.6.2009, ve které je uvedeno, že najímáný byt budou užívat bývalí manželé společně s dětmi, vyplývá z ní tedy úmysl společného soužití bývalých manželů s dětmi, ačkoli v té době každý z nich již uzavřel sňatek s někým jiným a bylo tak právem možné očekávat, že nově sezdání budou chtít žít s novým manželem/manželkou a nikoli s partnerem původním.

V případě žalobců b) a c) pak správní orgány zcela logicky vycházely ze skutečností zjištěných v rámci řízení o povolení k přechodnému pobytu vedeném s žalobkyní/matkou, kdy v souladu s § 50 odst. 1 správního řádu dovodily, že pokud nebyl přechodný pobyt udělen žalobkyni, neboť její sňatek byl shledán účelovým a nebylo shledáno společné soužití s manželem, nemůže být z důvodů odvíjených od žalobkyně (daných soužitím žalobkyně s jejím manželem, které však nebylo prokázáno), shledána důvodná ani žádost o přechodný pobyt nezletilých dětí/žalobců b) a c).

Soud se se závěry žalovaného i správního orgánu I. stupně ztotožnil. Správní orgány hodnotily důkazy komplexně v jejich vzájemných souvislostech a nikoliv účelově. Soud zdůrazňuje, že účelovost manželství žalobkyně a jejího manžela J. D. je zcela zřejmá v kontextu předcházejících správních řízení ve věci pobytu žalobkyně na území České republiky a z okolností, že ona i její bývalý manžel uzavřeli manželství s novými partnery shodný den na shodném místě. Účelovost manželství dále podtrhuje nájemní smlouva ze dne 17.6.2009, kterou na byt, ve kterém dle své výpovědi měl manžel žalobkyně žít již od počátku roku 2009, uzavřel v červnu 2009 bývalý manžel žalobkyně a ve které je uvedeno, že v bytě bude žít on, jeho bývalá manželka (žalobkyně) a jejich děti. Přitom každý z bývalých manželů měl v té době již uzavřen sňatek s novým partnerem. Nic na tom nemění ani skutečnost, že žalobkyně následně předložila formulář podepsaný pronajímatelkou, že v bytě bydlí i její současný manžel J. D. Manželství bývalého manžela žalobkyně s novou partnerkou bylo správními orgány shledáno též účelové. Funkčnost manželství žalobkyně a J. D. dále vylučují výše popsané rozpory ve výpovědích a závěry pobytových kontrol. K rozporům ve

výpovědích soud jen dodává, že nelze nijak vysvětlit tvrzení manžela žalobkyně, že babičku ze strany otce dětí potkal jen jednou, když on dle svých tvrzení v bytě žije od počátku roku 2009 a tato babička dětí byla zastižena v bytě při pobytové kontrole dne 2.1.2012, kdy uvedla, že výrazně žalobkyni pomáhá s dětmi. Dále nelze vysvětlit, že se žalobkyně a její manžel rozcházel v popisu toho, zda za nimi tato babička dochází či žalobkyně s dětmi chodí za ní, kde bydlí a zda je vůbec v České republice. Závěry pobytových kontrol také potvrdily, že v bytě žijí žalobci, tedy matka s dětmi (viz sdělení jednoho z dětí při pobytové kontrole 28.12.2012), pokud za nimi někdo dochází ev. s nimi přebývá, je to bývalý manžel žalobkyně, současný manžel žalobkyně s nimi nežije (viz vyjádření obyvatel domu a především sousedů Homolkových v záznamech o pobytových kontrolách).

V průběhu všech správních řízení nedošlo ve vztahu k žalobcům ani k porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu. Správní orgány postupovaly v souladu se zákonem. Pokud v průběhu řízení došlo k určitým procesním pochybením správního orgánu I. stupně z hlediska vedení řízení, byla napravena rozhodnutím žalovaného jako odvolacího orgánu, případně rozhodnutím soudu v případě opatření proti nečinnosti. Povinností žalobců bylo předložit s žádostmi veškeré podklady nutné pro rozhodnutí, ani jedna žádost však nebyla dostatečně doložena, proto byli žalobci správním orgánem I. stupně vyzýváni k doplnění potřebných dokladů, vždy byli náležitě poučeni, jak mají doplnění provést, a byla jim poskytnuta lhůta. V závěru řízení byli všichni žalobci prostřednictvím jejich právního zástupce upozorněni na možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí a této možnosti využili. Nebyli tedy nijak poškozeni na svých právech v průběhu správního řízení a správní orgány rozhodovaly na základě řádně shromážděných důkazů. Lze uzavřít, že postup správních orgánů vedl právě k tomu, i s přihlédnutím k předcházejícímu řízení ve věci povolení přechodného pobytu biologického otce nezl. žalobců a bývalého manžela žalobkyně/V. V., aby ve shodných nebo podobných případech nevznikly nedůvodné rozdíly v rozhodnutích. Námitka porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu tak není důvodná.

Opodstaněnou soud neshledal ani *druhou námitku*, týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu, neboť v řízení ve věci žalobkyně bylo provedeno rozsáhlé dokazování, žalobkyně i její manžel byli opakovaně podrobně vyslechnuti, byly prováděny četné pobytové kontroly, správní orgán I. stupně si obstaral i informace o řízeních, která byla s žalobkyní vedena v minulosti a týkala se její snahy získat povolení k pobytu na území České republiky, a dále o řízeních týkajících se jejího bývalého manžela, byly předloženy i četné listinné důkazy.

Také v řízeních vedených s žalobci b) a c) si správní orgán I. stupně obstaral dostatek podkladů pro rozhodnutí. Jednak se v obou spisech nacházejí protokoly o výsledku žalobkyně a jejího manžela, sdělení Policie České republiky o výsledcích pobytových kontrol, druhak ale bylo v době rozhodování správního orgánu I. stupně již bylo známo rozhodnutí o žádosti o povolení přechodného pobytu týkající se jejich matky/žalobkyně, ze kterého správní orgán I. stupně právem vycházel, neboť mu bylo známo z úřední činnosti (§ 50 odst. 1 správního řádu). Pokud správní orgán I. stupně v řízení s žalobkyní odmítl provést místní šetření navrhované v závěru řízení, jeho postup nebyl v rozporu se zákonem, neboť s ohledem na všechny okolnosti případu, bylo správní orgány mohly reálně předpokládat, že by se žalobkyně na toto šetření připravila, když o něm informována, a tento důkaz by neměl objektivní vypovídací hodnotu. Nadto byly správním orgánem prvního stupně provedeny četné kontroly a skutečnosti z nich vyplývající postačovaly pro zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu ve smyslu § 3 správního řádu tak není důvodná.

Pokud jde o *třetí námitku* nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života žalobců, správní orgány I. stupně se touto otázkou zabývaly nad rámec zákona o pobytu cizinců, který povinnost zkoumat tento dopad při zamítnutí žádosti podle § 87 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců neukládá a námitka tak není důvodná. Nad rámec uvedeného lze však argumentaci správních orgánů v této otázce přisvědčit, neboť vztah žalobkyně a jejího manžela je čistě účelový a formální, a nezl. žalobci b) a c) mají vazby na své rodiče, žalobkyni a jejího bývalého manžela, z nichž nikdo oprávnění k pobytu na území České republiky nemá. Nelze ani přehlédnout, že žalobkyně ještě se svým bývalým manželem pobývala po uplynutí turistického víza v České republice nelegálně a svůj pobyt se, stejně jako její bývalý manžel, po neúspěchu v azylovém řízení snažila zlegalizovat obcházením zákona o pobytu cizinců a uzavřením účelového sňatku. Nemůže se proto dovolávat skutečnosti, že si zde ona i její děti již zvykly, neboť obtíže, které neudělení přechodného pobytu její rodině způsobí, s bývalým manželem sami vyvolali.

Neobstojí ani *čtvrtá námitka* žalobců b) a c), podle které žalobci doložili veškeré potřebné podklady pro vyhovění jejich žádosti o povolení přechodného pobytu a jejich žádosti mělo být vyhověno, neboť naplnili předpoklad uvedený v § 15a odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců a prokázali, že jsou dítětem manžela občana Evropské unie mladším 21 let a že jejich řízení není závislé na řízení jejich matky/žalobkyně. Soud k tomu poukazuje na ust. § 15a odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, jež je nutné vykládat v souvislosti s § 87b odst. 2 téhož zákona. Nebylo-li prokázáno soužití žalobkyně s jejím manželem a toto manželství bylo shledáno účelovým, nemůže být naplněna ani podmínka uvedená v § 87b odst. 2 zákona o pobytu cizinců spočívající v tom, že žalobci b) a c) musí předložit doklad prokazující, že jsou rodinným příslušníkem občana Evropské unie, přičemž důkazní břemeno spočívá na žalobcích jako žadatelích (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25.09.2013 č.j. 6 As 30/2013-43). Pokud tedy žalobkyně, která má žalobce b) a c) ve své péči, nežije se svým současným manželem, a z provedených důkazů nevyplývá, že by z jakéhokoliv důvodu s manželem žalobkyně žili jen žalobci b) a c), je jejich oprávnění k pobytu závislé na oprávnění jejich matky/žalobkyně. Správní orgány i tuto otázku posoudily v souladu se zákonem.

Soud nemohl vejít ani na poslední – *pátou námitku* žalobců b) a c) v níž tvrdili, že správní orgány měly vyčkat pravomocného rozhodnutí ve věci řízení o povolení přechodného pobytu vedeného smatkou/ žalobkyní.

Jak bylo uvedeno shora při rekapitulaci obsahu správních spisů žalobců b) a c), byla jejich správní řízení z tohoto důvodu přerušena, zdejší soud však na základě žalob na ochranu proti nečinnosti správních orgánů, iniciovaných právě žalobci b) a c) správnímu orgánu I. stupně uložil ve věci rozhodnout. V případě žalobce b) se tak stalo rozsudkem zdejšího soudu ze dne 29.1.2012, č.j. 11 A 351/2011-28, v případě žalobce c) rozsudkem zdejšího soudu ze dne 5.4.2012, č.j. 10 A 359/2011-30-35. Správní orgán I. stupně tedy neměl jinou možnost, než v řízeních pokračovat a rozhodnout na základě shromážděných důkazů, kdy se podkladem pro rozhodnutí v řízeních ve věci žalobců b) a c) staly také důkazy provedené v řízení o žádosti žalobkyně, jež byly do jejich správních spisů převzaty a následně při rozhodování správními orgány hodnoceny, stejně jako skutečnosti, které jim byly známy z úřední činnosti ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu. O jejich podrobném hodnocení a závěrech z něj vyplývajících soud pojednal výše, kde zjištěnému skutkovému stavu a právním závěrům z něj učiněných plně přisvědčil.

Z uvedených důvodů soud všechny žaloby jako nedůvodné podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je dán § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobci nebyli ve věci samé úspěšní a úspěšnému žalovanému prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s., a to ve lhůtě do dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze, rozhodovat o ní přísluší Nejvyššímu správnímu soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 22. července 2016

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková